

две години. И така Дина току взе да ги смѣта вече на месеци. Единъ день тя рече на съседката си:

— Още три месеца останаха, невѣсто Богданице. По Димитровденъ ще си дойде. Пише ни, че майсторѣтъ много го хвалѣлъ. Казвалъ, че ще надмине нашенскитѣ златари... Още малко, па ще огрѣе слънце и въ нашата кѣща.

Следъ Богородица така Дина захвана да чисти дюкяна. Момичетата взеха да го измазватъ. И кѣщата взеха да пречистватъ. Занареждаха и градинката по-добре.

Най-после дойде и скѣпиятъ гостенинъ.

Единъ понедѣлникъ рано, дойде дѣдо попъ у какини Динини, та свети вода въ дюкянчето. Още сѣщия день Койчо под-

хвана занаята. И работата му трѣгна. Седналъ на ново рогозче, Койчо ту съ духалото вжглищата разгаря, ту чука нѣщо съ малкото чукче, ту промива съ нѣкаква вода сребърни кръстчета, ту нѣщо позлатява.

Оживи се кѣщата на така Дина, и тя често думаше: „Като го слушамъ да чука и като го виждамъ, какъ работи, сякашъ баща му гледамъ, като да е оживѣлъ!“

Поолекна на така Дина. Койчо взе да помага на домашнитѣ разходи. И на така Дина е драго. Сега вече тя има подпора. Тя знае сега, че задъ гърба ѝ седи майсторъ, гдето чука въ дюкяна и принася мѣжка печалба. Затова на душата ѝ е леко и весело.

Т. Г. Влайковъ

Обичамъ да лудувамъ,
обичамъ да рисувамъ,
обичамъ да се смѣя,
обичамъ да си пѣя.

Обичамъ коня да яхамъ,
крака, рѣце да махамъ,
обичамъ да играя
и приказки да зная.

Обичамъ да се кича,
обичамъ босъ да тичамъ
и съ радостъ да наричамъ
какво и що обичамъ.

И всичко, що обичамъ,
въвѣ книжкитѣ се стича
и въ родна речъ се лѣе.
Въ тѣхъ свѣтла радостъ пѣе.

Ранъ-Босилекъ